

Článek 15.

Texty francouzský i anglický této smlouvy jsou oba autentické.

Tato smlouva byla přijata na generální konferenci Mezinárodní organizace práce Společnosti národů, která se konala v souhlase s ujednáními, obsaženými v příloze k části mírových smluv nadepsané »Práce«, v době od 29. října do 29. listopadu 1919 ve Washingtoně. Vyhlašuje se s podotknutím, že byla na základě usnesení Národního shromáždění ze dne 1. března 1921 schválila ratifikační listinou ze dne 30. dubna 1921, která byla prezidentem Československé republiky a ministrem zahraničních věcí podepsána a dne 24. srpna 1921 zapsána a uložena generálním tajemníkem Společnosti národů v Ženevě, čímž nabyla ratifikovaná smlouva pro Československou republiku působnosti mezinárodní.

Národní shromáždění usneslo se zároveň, že se ministru věcí zahraničních ukládá, aby v dohodě se zúčastněnými ministry učinil další opatření, jichž je třeba ku provedení této smlouvy.

Smlouvu ratifikovaly tyto státy: Indie, Rumunsko, Řecko, Velká Británie.

(Vyhlášena pod č. 81. v 25. částce Sb. z. a n. dne 18. března 1922, kde vyšlo i znění francouzské a anglické.)

SMLOUVA,

již se stanoví nejnižší věk dětí pro připuštění ke pracem průmyslovým.

Článek 1.

Za »podniky průmyslové« ve smyslu této smlouvy považují se jmenovitě:

- a) dolů, lomů a podniků těžbařské všeho druhu;
 - b) podniky, v nichž se výrobky zhotovují, pozměňují, čistí, opravují, dokončují, připravují pro prodej, nebo v nichž se látky přeměňují, počítaje do toho stavbu lodí, podniky, zabývající se bouráním hmot, podobně jako výroba, přeměna a převod hnací síly vůbec a elektřiny;
 - c) stavba, přestavba, udržování, přizpůsobování nebo bourání všech staveb a budov, železnic, pouličních drah, přístavů, doků, hrází, kanálů, zařízení pro plavbu vnitrozemskou, cest, tunelů, mostů, sběracích stok, studní, zařízení telegrafů a telefonů, zařízení elektrických, plynáren, vodovodů nebo jiné práce stavební, podobně jako práce přípravné a zakládací, jež uvedeným pracím předcházejí;
 - d) doprava osob nebo zboží po cestách nebo drahách železných nebo cestách vodních, mořských nebo vnitrozemských, včetně správy zboží v dokách, na nábrežích a v loděnicích a skladištích, vyjma dopravu ruční.
- V každé zemi určí příslušný úřad hranice mezi průmyslem s jedné strany a obchodem a zemědělstvím s druhé strany.

Článek 2.

Děti ve věku do 14 let nesmí býti zaměstnávány nebo pracovat v závodech průmyslových, veřejných nebo soukromých, nebo v odděleních k nim příslušejících, vyjma kde jsou zaměstnání výhradně členové jedné a téže rodiny.

Článek 3.

Ustanovení článku 2. neplatí pro práci dětí v odborných školách pod podmínkou, že práci schválil a na ni dohlíží veřejný úřad.

Článek 4.

Aby byl umožněn dozor na provádění ustanovení této smlouvy, musí každý majitel podniku průmyslového vésti záznam o všech osobách ve stáří do 16 let u něho zaměstnaných s udáním dne jejich narození.

Článek 5.

Pokud se týká provádění této smlouvy v Japonsku, schvalují se tyto změny článku 2.:

- a) děti ve věku přes 12 let mohou býti připuštěny k práci, ukončily-li návštěvu školy obecné;
- b) co se týká dětí ve věku mezi 12. a 14. rokem zaměstnaných již při práci, jest učiniti přechodná opatření.

Ustanovení nynějšího japonského zákona, který připouští děti ve věku 12 let k jistým snadným a lehkým pracím, bude zrušeno.

Článek 6.

Ustanovení článku 2. neplatí v Indii, avšak v Indii děti ve věku do 12 let nebudou zaměstnány;

- a) v továrnách používajících hnací síly a zaměstnávajících více než 10 osob;
- b) v dolech, lomech a v průmyslu těžařském všeho druhu;
- c) při železniční dopravě cestujících, zboží a služby poštovní a při manipulaci se zbožím v dokách, na nábrežích a loděnicích vyjma dopravu ruční.

Článek 7.

Úřední ratifikace této smlouvy za podmínek naznačených v části XIII Versailleské smlouvy ze dne 28. června 1919 a Saint-Germainské smlouvy ze dne 10. září 1919 budou oznámeny generálnímu sekretáři Svazu národů a budou jím zaznamenány do rejstříku.

Článek 8.

Každý člen Mezinárodní organizace práce, který schválí tuto smlouvu, se zavazuje, že ji bude prováděti také ve svých koloniích, državách a v těch ze svých protektorátů, které se nespravují úplně samy, za těchto výhrad:

- a) že ustanovení smlouvy nebudou neproveditelná následkem místních poměrů;
- b) že změny, které byly potřebné k tomu, aby úmluva se přizpůsobila místním poměrům, budou moci býti do ní pojaty.

Každý člen musí oznámiti Mezinárodnímu úřadu práce rozhodnutí, jež má v úmyslu učiniti vzhledem na každou ze svých kolonií nebo držav, nebo každý z těch svých protektorátů, jež se nespravují úplně samy.

Článek 9.

Jakmile bude u sekretariátu zapsána ratifikace dvou členů Mezinárodní organizace práce, oznámí generální sekretář Svazu národů tuto skutečnost všem členům Mezinárodní organizace práce.

Článek 10.

Tato smlouva nabude platnosti dnem, kdy generální sekretář Svazu národů tak učiní, a bude vázati jen členy, kteří dali zapsati svou ratifikaci u sekretariátu. Po této době smlouva nabude platnosti u každého jednotlivého člena dnem, kdy bude zapsána ratifikace člena u sekretariátu.

Článek 11.

Každý člen, který ratifikuje tuto smlouvu, se zavazuje, že bude prováděti její ustanovení nejpozději dnem 1. července 1922 a že učiní opatření potřebná k tomu, aby její ustanovení byla uskutečněna.

Článek 12.

Každý člen, který ratifikoval tuto smlouvu, může ji po uplynutí období desíti let ode dne, kdy nabyla platnosti, vypověděti spisem zaslaným generálnímu sekretáři Svazu národů, který jej zapíše do rejstříku. Výpověď nabude účinku teprve za rok od té doby, kdy byla zapsána u sekretariátu.

Článek 13.

Správní rada Mezinárodní kanceláře práce musí aspoň jednou za 10 let předložit generální konferenci zprávu o provádění této smlouvy a rozhodne, zda má být dána na denní pořádek konference otázka revise nebo změny této smlouvy.

Článek 14.

Texty francouzský i anglický této smlouvy jsou oba autentické.

Tato smlouva byla přijata na generální konferenci Mezinárodní organizace práce Společnosti národů, která se konala v souhlase s ujednáními, obsaženými v příloze k části mírových smluv nadepsané »Práce«, v době od 29. října do 29. listopadu 1919 ve Washingtoně. Vyhláší se s podotknutím, že byla na základě usnesení Národního shromáždění ze dne 1. března 1921 schválena ratifikační listinou ze dne 30. dubna 1921, která byla presidentem Československé republiky a ministrem zahraničních věcí podepsána a dne 24. srpna 1921 zapsána a uložena generálním tajemníkem Společnosti národů v Ženevě, čímž nabyla ratifikovaná smlouva pro Československou republiku působnosti mezinárodní.

Národní shromáždění usneslo se zároveň, že se ministru věcí zahraničních ukládá, aby v dohodě se zúčastněnými ministry učinil další opatření, jichž je třeba k provedení této smlouvy.

Smlouvu ratifikovaly tyto státy: Rumunsko, Řecko, Velká Británie.

(Vyhlášena pod č. 82 v 25. částce Sb. z. a n. dne 18. března 1922, kde vyšlo i znění francouzské a anglické.)

Zákon ze dne 17. února 1922, č. 87, o státní záruce dělnickým výrobním a pracovním družstvům.

Národní shromáždění republiky Československé usneslo se na tomto zákoně:

§ 1. — Vláda se zmocňuje, aby převzala státní záruku do výše 50,000.000 Kč za zápůjčky, které peněžní ústavy poskytnou výrobním a pracovním družstvům, založeným podle zákona ze dne 9. dubna 1873, č. 70 ř. z., zák. čl. XXXVII z r. 1875 a zák. čl. XXIII z r. 1898, ve kterých většina stálých zaměstnanců jest zároveň členy družstva.

§ 2. — Ustanovení § 1 nevztahuje se na zemědělská družstva výrobní a pracovní.

§ 3. — Při výrobních a pracovních družstvech válečných poškozců jest podmínkou převzetí státní záruky, aby všichni stálí zaměstnanci, kteří jsou válečnými poškozenci ve smyslu zákona ze dne 8. dubna 1919, č. 199 Sb. z. a n., byli zároveň též členy družstva.

§ 4. — Podmínky a způsob povolování záruk stanoveny budou nařízením.